

науково-популярний журнал

МУЗЕЙНИЙ PROSTIR.MUSEUM ПРОСТІР

WWW.PROSTIR.MUSEUM

№2 (12) '2014

ОЦИФРУВАННЯ МУЗЕЙНОЇ КОЛЕКЦІЇ:
ІМПЕРСЬКИЙ ВОЄННИЙ МУЗЕЙ

МУЗЕЙНИЙ СУВЕНІР
ЯК ІНСТРУМЕНТ ПРОМОЦІЇ

МЕЖИГІР'Я ОЧИМА
МУЗЕЙНИКА

Диск у подарунок:
ТУСТАНЬ

ТВОРИ ІВАНА ДРЯПАЧЕНКА В МИСТЕЦЬКІЙ ЗБІРЦІ КРЕМЕНЧУКА

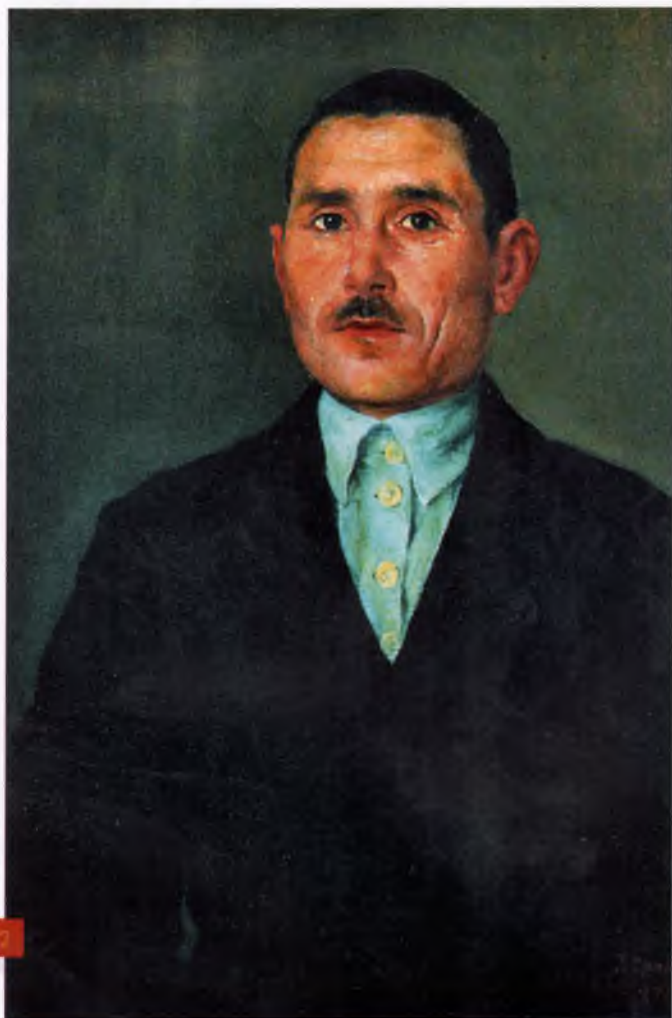
Тетяна Ніколаєва, Яна Гудзь

Найбільше робіт українського живописця і графіка Івана Кириловича Дряпаченка (1881–1936) (детальніше про біографію та творчість митця див. МП №3 (9) 2013) зберігається в Кременчуцькому краєзнавчому музеї. Це твори останнього періоду творчості митця — живописні і графічні портрети односельців, які художник виконав у 1920–1930-х роках на своїй батьківщині, в селі Василівка на Полтавщині (нині Козельщинського району Полтавської області).

Під час Першої світової війни, з 1916-го по 1917 рік, Іван Дряпаченко служив у воєнно-художньому загоні у складі так званої «трофейної комісії» (Комісія для збору і зберігання трофеїв війни та увіковічення її в пам'яті нащадків). Дряпаченко робив замальовки в місцях бойових дій, портрети солдатів і офіцерів тощо. Згодом художник повернувся в Україну і протягом 1918–1930 років постійно жив у рідному селі, працював учителем малювання і співів у місцевій школі, у сусідніх селах Олександрівка Друга, Заруддя, за харчі писав землякам ікони й портрети. Частина з цих робіт потрапила згодом до Кременчуцького краєзнавчого музею.

У музеї зберігаються три графічні роботи і сім живописних портретів односельців Дряпаченка, жителів Василівки. Дев'ять із них датовано 1926–1932 роками, один портрет без дати. Портрети виконано на полотні і фанері.

Легкість олівця й акварелі, а водночас глибоке проникнення у настрої молодої дівчини характеризують графічний портрет Уляни Дмитрівни Дробахи (1925). «Немовля з яблуком» (1923) — це щире замилювання малечюю, яка, ніби сонячний промінчик, освітлює все довкола радістю перших життєвих відкриттів. Очима згорьованої матері побачив митець дитя на смертному одрі у творі «Похорони дитини» (1932).

ФРАНЦІЯ

Французькі музеї Лувр, Версаль і д'Орсе переходять на семиденний графік роботи. Незабаром вони прийматимуть відвідувачів сім днів на тиждень без вихідних. Французька влада сподівається, що це допоможе впоратися з великим напливом відвідувачів і полегшити їм доступ до музеїв. Новація набере чинності в період від 2015-го до 2017 року після обов'язкових процедур. Наразі всі три музеї мають один вихідний на тиждень, коли їх зачинено для відвідувачів.

США

10 вересня 2014 року в Метрополітен-музеї в Нью-Йорку урочисто відкрили оновлену площу Девіда Коха, названу на честь мецената, який передав на її реставрацію 65 млн доларів. На одному з засідань наглядової ради музею Девід Кох запропонував: «У мене є чудова ідея: чому б мені просто не взяти всі витрати на себе?» — і відтоді почалася реставрація площі перед музеєм, яка тривала два роки.

Основну частину фонтанів і тротуарів зроблено з канадського граніту. Додатково було завезено 63 тис. кубічних фунтів ґрунту і висаджено 106 дерев. Кількість дерев на площі подвоїлася, тепер вони разом із сонцезахисними парасольками створюють 17 600 квадратних футів тіні. Об'єм кожного з двох нових фонтанів, які тепер розташовано ближче до ґанку музею, — 21 000 галонів води. Вночі площу освітлюватиме 2130 світлодіодних світильників. Історичні сходи під час реконструкції не міняли.

Живописні портрети — п'ять чоловічих і два жіночі — виконано у стриманішій манері, вирішено переважно в темних тонах. Персонажів зображено здебільшого анфас, вони не усміхаються і дещо скуті, напружені — відчувається, що їм незвично позувати, незвична увага художника, трохи незручно в «парадному» одязі. Здається, що позували вони мовчки. Зате очі напрочуд промовисті й виразні: у них відбивається то задумливість, то втома, то легкий гумор. Серед них дещо вирізняється портрет Б. С. Носоненка (1926): чоловік сидить вільніше, повернувшись у три чверті, погляд його спокійний і навіть загадковий.

Живописні портрети Ф. С. Носоненка (1928), О. В. Носоненко (1931), І. О. Оснача (1931), С. Й. Бондаренка (1932), К. В. Холодія (1931) та О. М. Холодій (б/д) надійшли до музею 1979-го і 1981 року. Відомий краєзнавець, колишній працівник музею Алла Лушакова згадує, що музейникам вдалося придбати графіку й живопис останнього періоду творчості майстра за сприяння вчителів Василівської середньої школи.

На жаль, до надходження в музей роботи Івана Дряпаченка зберігалися в неналежних умовах, тому сьогодні малюнки потребують реставрації, а так само і живописні роботи, особливо написані на фанері. Наразі всі музейні предмети зберігаються у фондосховищі.

З часу відкриття 1975 року Кременчуцького історико-краєзнавчого музею його наукові працівники активно популяризували творчу спадщину митця, організовуючи пересувні й стаціонарні виставки.

Сьогодні музей перебуває у стані капітального ремонту, після якого на відвідувачів чекатиме оновлена експозиція. Маємо надію, що незабаром твори видатного українського художника і графіка Івана Кириловича Дряпаченка з музейної збірки Кременчука стануть об'єктом ґрунтовних мистецтвознавчих досліджень.

Фото:

1. Немовля з яблуком. 1923. папір, олівець. 38x50.
2. Портрет Оснача Іларіона Омеляновича. Полотно на сосновому підрамнику, олія. 53,5 x 66,5.
3. Портрет Уляни Дмитрівни Дробахи. 1925. Папір, олівець. 42x52.
4. Похорони дитини. 1932. Папір, олівець, акварель. 27,5x21,5.

